

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a/ A. H., b/ H., spol. s r. o.**, zast. JUDr. Janem Součkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 57, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8, za účasti: **1/ V. H., 2/ L. K., 3/ J. M., 4/ J. M.**, zastoupeni JUDr. Petrou Olmrovou Nykodýmovou, Ph. D., advokátkou se sídlem Říčany, 17. listopadu 230, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2004, č. j. O-42/37/2004/Pav, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2005, č. j. 8 Ca 240/2004 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je** povinen zaplatit žalobcům na nákladech řízení o kasační stížnosti 1750 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Jana Součka, advokáta se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 57.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále městský soud) zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2004, č. j. O-42/37/2004/Pav a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-východ ze dne 22. 4. 2004, č. j. OR – 6/2004-209, kterým tento orgán rozhodl tak, že 1. ruší zápis vlastnictví dědiců (J. M., J. M.,

V. H. a L. K.) ke stavbám na pozemcích parcelních čísel st. p. 65/11 (způsob využití – zemědělská stavba), na st. p. 65/12 (způsob využití - zemědělská stavba), na st. p. 65/13 (způsob využití – garáž) a na st. p. 65/14 (způsob využití – garáž) zapsaných záznamem do katastru nemovitostí na LV 738 v katastrálním území D. L. u K. a dále, že 2. návrhu A. H. a společnosti H. spol. s r. o. na provedení opravy chyby v katastrálním operátu v katastrálním území D. L. u K. ze dne 24. 11. 2003 dle § 8 odst. 1 katastrálního zákona částečně vyhovuje.

Žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí dospěl k závěru, že na provedení záznamu podle §§ 7 a 8 platného zákona č. 265/1992 Sb. se nevztahuje správní řád, který se vztahuje k řízení o povolení vkladu. Zákonnost provedení záznamu nelze tedy přezkoumávat ve správním řízení a jeho zákonnost není předmětem přezkumného řízení soudem, nápravy může navrhnout dosáhnout toliko žalobou podle § 80 písm. c/ o. s. ř. proti zapsanému vlastníkovi, případně napadením rozhodnutí, na základě kterého byl záznam proveden, to je rozhodnutí soudu o dědictví.

Městský soud, který rozhodoval o žalobě žalobců proti rozhodnutí žalovaného, v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možností provedení záznamu v katastrálním operátu a jeho opravy, tak jak to stanoví zákon č. 265/1992 Sb., avšak vůbec se nevypořádal s tím, že napadené rozhodnutí prvoinstančního orgánu o opravě chyb katastrálního operátu bylo provedeno na základě ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. jako oprava chyby, která vznikla zřejmým omylem při vedení a obnově katastru a tím za jakých podmínek lze tuto opravu provést a zda v daném případě byly tyto podmínky splněny. Dále nevzal v úvahu to, že žalobci ve svém odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu požadovali provedení opravy dle ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 344/1992 Sb. Dále městský soud přihlédl k tomu, že žalovaný ve svém rozhodnutí nereflektoval ani důvody odvolání zúčastněných osob a nezabýval se tím, zda lze shora uvedeným postupem měnit záznam v katastrálním operátu, jak aplikovat ustanovení § 8 zákona č. 344/1992 Sb. a vlivu zamítavého rozhodnutí okresního soudu o žalobě na určení vlastnictví k předmětným nemovitostem na opravy dle zákona č. 344/1992 Sb. Městský soud přezkoumávané rozhodnutí zrušil a žalovaného zavázal v dalším řízení vypořádat se se všemi důvody odvolání proti rozhodnutí katastrálního úřadu, a to jak žalobců, tak i zúčastněných osob, aplikací ustanovení § 8 zákona č. 344/1992 Sb. v daném sporu, jakož i legitimací žalobců podat návrh na opravu v katastrálním operátu.

Žalovaný, dále stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) podal proti rozsudku městského soudu kasací stížnost z důvodu jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Městskému soudu vytýká, že nevzal v úvahu odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, v němž uvedl, že na provedení záznamu podle § 7 a § 8 platného zákona č. 265/1992 Sb. se nevztahuje správní řád, a že zákonost provedení záznamu nelze tedy přezkoumávat ve správním řízení a jeho zákonost není předmětem přezkumného řízení soudem, nápravy může navrhnout dosáhnout toliko žalobou podle § 80 písm. c/ o. s. ř. proti zapsanému vlastníkovi, případně napadením rozhodnutí, na základě kterého byl záznam proveden, to je rozhodnutí soudu o dědictví. Dále stěžovatel městskému soudu vytýkal, že se nezabýval důvodem zrušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu, který spočíval v rozporu s hmotněprávními předpisy. Pouze částečně se městský soud vypořádal se stanoviskem stěžovatele k žalobě ze dne 5. 1. 2005, kde stěžovatel rozvádí důvody zrušení rozhodnutí katastrálního úřadu, opírajíce je navíc i o ustanovení § 8 zákona č. 344/1992 Sb. a kde se zabývá i legitimací žalobců. Výše uvedený právní názor stěžovatel opírá o nálezy II. ÚS 315/98 ze 7. 4. 1998, ze kterého vyplývá, že na řízení o záznamu se nevztahuje zákon o správním řízení, dále o nálezy IV. ÚS 43/99 ze 3. 5. 1999, kde se mimo jiné uvádí,

že samotný zákon č. 265/1992 Sb. výslovně otázku vztahu záznamu a správního řádu neřeší, a to na rozdíl od ustanovení, která se týkají zápisu vlastnických a jiných věcných práv vkladem, kde se v § 3 odst. 2 výslovně stanoví, že na řízení o povolení vkladu se vztahuje zákon o správním řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak. Vzhledem k tomu, že se záznamem jako úkonem katastrálního úřadu není spojen vznik, změna nebo zánik zapisovaných skutečností, nelze dovodit aplikovatelnost správního řádu ani pro proceduru jemu předcházející. Procedura posouzení náležitostí k návrhu na provedení záznamu přiložených listin není rozhodováním o subjektivních právech a povinnostech. Záznam provedený podle § 7 a § 8 zákona č. 265/1992 Sb. je úkonem, který nevykazuje znaky rozhodnutí, nemá konstituční účinky, ale účinky pouze deklaratorní. Nemá tedy za následek vznik, změnu nebo zánik vlastnického práva. Zákonost provedení záznamu není předmětem přezkumné činnosti soudu podle ustanovení občanského soudního řádu o správním soudnictví. Nápravy může navrhovatel dosáhnout pouze žalobou podle § 80 písm. c/ o. s. ř. proti zapsanému vlastníkovu o určení vlastnictví. V této věci však žalobce nebyl úspěšný, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Katastrální úřad nemohl v rozporu s hmotněprávními předpisy rozhodovat ve správním řízení o změně zápisu záznamem do katastru nemovitostí a v této věci není ve správním řízení příslušným rozhodovat ze stejných důvodů ani stěžovatel. Stěžovatel se ze všech uvedených důvodů, zejména z důvodu věcné nepřislušnosti (jak KÚ, tak i ZKI), nezabýval v napadeném rozhodnutí stanovisky žalobce, jeho legitimitou, ani stanovisky účastníků řízení, rovněž ani § 8 zákona č. 344/1992 Sb. v platném znění o opravě chyby, neboť mu to ze zákona nepřisluší, protože věc není a nebylo možno řešit opravou chyby ve správním řízení jak umožňuje § 8 zákona č. 344/1992 Sb., a stěžovateli tedy nezbylo, než bez dalšího rozhodnutí katastrálního úřadu zrušit s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 265/1992 Sb. a nechat obnovit původní zápis provedený záznamem, před uskutečněním opravy ve správním řízení, které bylo provedeno v rozporu s hmotněprávními předpisy. Kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s. stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, aniž by tento svůj návrh jakkoli odůvodnil.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhli její zamítnutí jako nedůvodné. Už v žalobě (článek III.) poukazovali na nejasné odůvodnění napadeného rozhodnutí a mají za to, že správní soud nemohl postupovat jinak, než ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb. toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení. Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti se týká záznamového řízení, o které však v daném případě nejde. Rozhodování o opravách zřejmých chyb při vedení katastru nemovitostí podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb. je zákonnou povinností katastrálních orgánů, jejímž účelem je pouze zbavit katastr nemovitostí nesprávností, vzniklých zřejmým rozporem mezi podkladem a jeho skutečným zohledněním ve stavu katastru. Institut oprav katastru nemovitostí zajišťuje zejména nápravu zřejmých chyb, které katastrální orgán omylem písařským či podobným učinil při „přepisu“ podkladových listin do katastru nemovitostí. Bez toho by pro stav katastru nebyl určujícím obsah např. soudního rozhodnutí, ale jen způsob, jakým ho příslušný pracovník katastrálního orgánu skutečně zohlednil v novém stavu katastru. Navíc umožňuje, aby v případě opravy podkladové listiny jejím výstavcem nebo tím, kdo je k opravě zákonem povolán, byla provedena tomu odpovídající oprava i v katastru nemovitostí. Institut oprav katastru tak zajišťuje pouze soulad katastru nemovitostí s jeho podklady. Podle žalobců správní řád se podle svého obecného ustanovení § 1 (zákonu č. 71/1967 Sb.) vztahuje i na rozhodování o opravě katastru nemovitostí, neboť žádné zákonné ustanovení jeho užití nevylučuje. Rozhodování o opravě katastru nemovitostí jako veřejné evidence zakládající domněnku správnosti se jistě bezprostředně dotýká i práv

žalobců, kteří jako navrhovatelé opravy a vlastníci pozemků, na nichž se dotyčné drobné stavby nacházejí, mají oprávněný zájem na souladu katastru nemovitostí s podklady ohledně staveb na těchto pozemcích – i v případě, že by sami vlastníky staveb nebyli. Je tedy dána pravomoc správního soudu takové rozhodnutí stěžovatele k žalobě žalobců přezkoumat. Návrh na opravu katastru nemovitostí byl žalobci uplatněn jak s odkazem na opravu původního potvrzení notářky z roku 1998 dotyčnou notářkou (tj. jako změnu opravou podkladu záznamu osobou, která je vystavila), tak i z toho důvodu, že v katastru nemovitostí vedlejším účastníkům zapsané drobné stavby byly zřejmým přehlédnutím zapsány v rozporu s usnesením soudu o potvrzení dědictví též na pozemcích, kterých se netýká ani dotyčné usnesení soudu, ani původní potvrzení notářky. Nejde tedy o návrh na záznamové řízení, ale o návrh na opravu katastru nemovitostí. Tento postup zakotvil zákon pro odstranění nesouladu mezi stavem katastru nemovitostí a podklady, na jejichž základě skutečně evidovaný stav vznikl. Proto měl stěžovatel věcně rozhodnout a své rozhodnutí dostatečně odůvodnit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb. – dále s. ř. s.) a došel k těmto závěrům:

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci písemností ze dne 24. 11. 2004 došlou Katastrálnímu úřadu Praha - východ dne 28. 11. 2003 podali návrh na opravu chybného údaje katastru podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb.

O tomto návrhu rozhodl Katastrální úřad pro Středočeský kraj se sídlem v Praze, katastrální pracoviště Praha – východ dne 22. 4. 2004, č. j.: OR-6/2004-2009 a o odvolání proti němu rozhodl Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze (žalovaný, nyní stěžovatel) dne 15. 9. 2004, č. j. O – 42/37/2004/Pav a jeho rozhodnutí je předmětem přezkoumání soudem na základě žaloby podané proti němu žalobci u Městského soudu v Praze. Městský soud kasační stížností napadeným rozsudkem rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení podle ustanovení § 76 odst. 1, písm. a/ s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle názoru městského soudu je nedostatečné pouhé konstatování stěžovatele, že prvoinstanční orgán svým rozhodnutím pochybil, ale je třeba v rozhodnutí o odvolání zaujmout jednoznačné a srozumitelné stanovisko. V dalším řízení se proto podle pokynu městského soudu stěžovatel především vypořádá se všemi důvody odvolání proti rozhodnutí katastrálního úřadu, a to jak žalobců, tak i zúčastněných osob, aplikací ustanovení § 8 zákona č. 344/1992 Sb. v daném sporu, jakož i legitimací žalobců podat návrh na opravu v katastrálním operátu.

Se závěrem městského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí. Ačkoliv, jak výše uvedeno, žalobci podali návrh na opravu chybného údaje katastru podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., stěžovatel se v přezkoumávaném rozhodnutí zabývá a činí závěry k provedení záznamu podle § 7 a § 8 platného znění zákona č. 265/1992 Sb., nečiní však vůbec žádné závěry k předmětu řízení, to je návrhu na opravu chybného údaje katastru podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb. Jeho rozhodnutí je proto skutečně nepřezkoumatelné. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 5. 1. 2005, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem přezkoumání činnosti soudu je rozhodnutí stěžovatele ze dne 15. 9. 2004, č. j. O – 42/37/2004/Pav a všechny rozhodné skutečnosti proto musí vyplývat z tohoto rozhodnutí. Totéž pak platí i ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele. Ani údaje v ní nemohou nahradit to, co mělo obsahovat rozhodnutí stěžovatele přezkoumávané soudem. Tímto však Nejvyšší správní soud nikterak nezaujímá stanovisko

k údajům uvedeným stěžovatelem v citovaném vyjádření a kasační stížnosti, pokud se týkají jeho dodatečného názoru na řešení věci.

Kasační stížnost stěžovatele - žalovaného shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měli úspěch žalobci a mají proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci jsou zastoupeni stejným advokátem a v řízení jim vznikly náklady za právní zastoupení každému za 1 úkon po 1000 Kč za písemné vyjádření ke kasační stížnosti, avšak každému snížený o 20%, to je 1600 Kč (§ 7, § 11 odst. 1, písm. d/ a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Dále žalobcům vznikly náklady v souvislosti s právním zastoupením ve výši dvou režijních paušálů po 75 Kč (§ 13 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkem tedy žalobcům Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů ve výši 1750 Kč. Při stanovení náhrady nákladů žalobcům přihlížel Nejvyšší správní soud ke znění vyhlášky č. 177/1996 Sb. v době učinění úkonů advokátem žalobců.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu